

Brussel, december 2004

Beste,

Kunstenaars zijn in hoofdzaak met vorm bezig. Kunstenaars zeggen wat al gezegd is maar anders. Kunstenaars zijn mensen die trachten hun eigen hysterie te benoemen. Vandaar de uitzonderlijke naïviteit die men steeds weer tegenkomt in kunst. Een naïviteit die nefast is voor politiek. Naïeve politiek leidt tot moord en doodslag. Een kunstenaar die zich ten dienste stelt van de politiek is dan ook eerder nar dan kunstenaar. Het is in deze tijd erg verleidelijk als kunstenaar een zotskap op te zetten. Iemand die dat met verve deed was Theo Van Gogh. Theo was een echte nar.

Hij maakte een kortfilm over vrouwen in de islam en werd vermoord. Hij gebruikte kunst om de wereld te veranderen. En nu is hij dood en de wereld is niks veranderd.

In de middeleeuwen bestond er een stilzwijgende overeenkomst dat de nar nooit mocht gestraft worden om zijn uitspraken. Het is duidelijk dat we niet meer in de middeleeuwen leven. Op naar 2005!

In Mijn laatste snik vertelt Buñuel hoe hij op zijn sterfbed een laatste grap wil uithalen: Hij verzamelt al zijn libertijnse, surrealistische vrienden waaronder André Breton en Dali, rond zijn sterfbed. Vervolgens laat hij een priester komen, krijgt de laatste sacramenten toegediend en sterft. Zijn vrienden zijn in opperste verwarring: zou hij, hun bloedsbroeder in de vrijzinnigheid, dan toch in het aanschijn van de dood, gelovig zijn geworden? Ze zouden het nooit te weten kunnen komen... Ook Buñuel zette graag een zotskap op.

Misschien is dit een interessante herdefinitie van de kunstenaar: een hofnar zonder koning?

Beste mensen, in naam van Needcompany wens ik ieder van u een zotskap toe en ik hoop dat we in 2005 de namen God en Allah niet te veel meer moeten horen, maar dat zal wel ijdel zijn.

Het ga jullie goed,

J.L.

P.S.: Ik ben in New York en denk aan Theo Van Gogh en hoe hij de USA de laatste baken van hoop voor deze planeet noemde. In ieder geval is kerstmis in New York met *De kamer van Isabella* in het prachtige BAM Harvey Theater erg opwindend. Eén van de talloze kerstmannetjes die hier over Broadway lopen, lijkt verdacht veel op Theo. Zou hij dan toch eindelijk zijn Amerika hebben gevonden?

CHUNKING *nieuwe creatie Grace Ellen Barkey & Needcompany*

"Zonder duidelijke grenslijnen rees het lied op, eiste je aandacht, greep naar je angsten of verlangens, en loste toen op in lucht." (Greil Marcus over Kill Yr. Idols, Sonic Youth)

Waar wij alvast naar uitkijken, is de nieuwe creatie van Grace Ellen Barkey & Needcompany, Chunking. Op 12 mei 2005 zal Chunking in première gaan in PACT Zollverein (Essen). Daarna toert deze productie naar Amsterdam en het Festival de Marseille (Franse première). In oktober 2005 is deze voorstelling te gast in het Kaaithheater te Brussel.

In Chunking worden scènes geconstrueerd uit bewuste en onbewuste herinneringen. Dit gebaar van construeren wordt altijd gevolgd door een deconstructie. Vanuit de achtergelaten leegte ontstaat iets nieuws. Grace Ellen Barkey verklaart haar liefde voor theater als een obsessie om lichamen te kaderen. *"Het is uiteindelijk allemaal poppenkast."* Chunking zal een 20min. durende choreografie bevatten op Kill Yr. Idols, de Five Song Album uit 1983 van Sonic Youth.

DE KAMER VAN ISABELLA – Jan Lauwers & Needcompany

De kamer van Isabella is deze zomer in première gegaan op het Festival d'Avignon. De critieken spreken voor zich: *"Deze voorstelling laat u niet los, ook niet nadat ze beëindigd is. Ze blijft u als een witte schaduw op straat en doorheen de nacht achtervolgen."* (Brigitte Salino - Le Monde, 13 juli 2004). *"De kamer van Isabella is een explosieve voorstelling, een aubade, een liefdeslied aan het adres van een vrouw die de verschrikkelijkste dingen heeft meegemaakt – alles passeert de revue: de wereldoorlogen, de concentratiekampen, Hiroshima, de hongersnood in Afrika, het Vlaams Blok... Isabella verdient een dergelijk eerbetoon, net als de actrice die gestalte aan haar*

geeft, de prettig gestoorde en geniale Viviane De Muynck.” (Marie-Christine Vernay - Libération, 12 juli 2004). Met een tournee in de Verenigde Staten sluiten we 2004 af en blikken we reeds vooruit naar de tournee in 2005 met daarbij halte in ondermeer Brugge, Gent, Mulhouse, Nice, Parijs, Rotterdam, Turijn, Brussel, Antwerpen, Villeneuve d’Ascq en Evry.

NO COMMENT was deze zomer op het Festival de Marseille en op ImPulsTanz Wenen. “De legendarische Needcompany uit België grijpt verder dan zichzelf, verder dan het toneel, de dans, het gekunstel, en verder dan de kritiek op de maatschappij.” (Helmut Ploebst - Der Standard Spezial, Juli/August 2004) Deze voorstelling bezocht Glasgow, Dublin en Villeneuve d’Ascq. In 2005 zal No Comment haar Nederlandse première kennen te Groningen. Samen met De kamer van Isabella komt deze voorstelling naar deSingel in Antwerpen.

(AND) was - na een indrukwekkend internationaal palmares (Singapore, New York, Parijs, Noorwegen,...) - nog een laatste keer te zien in Lausanne.

NEEDLAPB is de ziel van Needcompany. De Needlapbs hebben ondertussen de internationale podia bereikt. Zo hebben we het afgelopen jaar drie Needlapbs getoond in Parijs en telkens één in Gent, Hamburg en Toulouse. Theaters zijn meer en meer geïnteresseerd om een breder beeld te schetsen van de kunstenaar. We hebben het afgelopen jaar dan ook vaak een voorstelling gecombineerd met een Needlapb. De eerstvolgende Needlapb is in Turijn.

GOLDFISH GAME reist rustig de wereld rond van het ene obscure festival naar het andere. Zo was Goldfish Game te zien op het Festival d’Avignon en werd deze film geselecteerd voor het Rehoboth Beach Independent Film Festival 2004 (USA).

In 2003 realiseerde Jan Lauwers de kortfilm **C-SONG 01**. Deze kortfilm ging in première in het Courtisane Film Festival in Gent in april 2004. C-Song 01 werd geselecteerd voor het International Short Film Festival in Hamburg. Ook in de tentoonstelling SMAK-aan-zee, Grasduinen werd deze kortfilm opgenomen, naast het werk van onder meer Honoré d’O. Momenteel wordt er volop gewerkt aan C-Song 02.